

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **GEMAX INVEST a.s.**
sídlem Pozlovice 337
zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem
sídlem Prostějov, Sádky 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Brno, Masarykova 31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2017, č.j. 49568/17/5200-11435-710862,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2017, č.j. 49568/17/5200-11435-710862, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 25.11.2016, č.j. 1979144/16/3305-52524-701172, kterým došlo ke změně platebního výměru ze dne 25.11.2015, č.j.1810147/15/3305-52524-701172, tak, že byla podle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, snížena vyměřená daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 na 11 191 950 Kč.
2. K vyměření daně došlo podle pomůcek, neboť žalobce nepodal daňové přiznání, jak mu ukládal § 38m zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a § 136 daňového řádu, v zákonem stanovené lhůtě ani ve lhůtě náhradní stanovené podle § 145 odst. 1 daňového řádu.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce namítá, že v roce 2011 nebylo v důsledku soudních sporů mezi akcionáři zřejmé, kdo je za něho oprávněn jednat a podávat daňová přiznání. Chod společnosti měl na starosti prokurista, který však daňové přiznání nepodal. V roce 2015 nový statutární ředitel žalobce zjistil, že za roky 2010 a 2011 nebyla podána daňová přiznání, a proto začal shromažďovat účetnictví k rozhodným obdobím, aby mohl daňová přiznání podat. To se mu však nepodařilo, neboť 25.11.2015 stanovil finanční úřad daň za použití pomůcek. Podle žalobce však ke stanovení daně za použití pomůcek nebyly splněny podmínky. Správce daně totiž neprokázal, že by účetnictví žalobce obsahovalo takové nedostatky, které by je činily nesprávným, neprůkazným nebo neúplným. Správnost účetnictví potvrzuje i to, že žalobcovo účetnictví bylo jedinou pomůckou. Podle žalobce tak správce daně provedl dokazování zastřené pomůckami, což mu umožnilo použít jen ty důkazy, které si sám zvolil. Daň tak byla stanovena fakticky kombinací dokazování a pomůcek, neboť správce daně vychází jen z důkazů předložených žalobcem. To je podle žalobce nepřípustné (odkazuje k tomu mj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2004, sp.zn. 2 Afs 25/2003).
4. Podle žalobce bylo možné stanovit daň dokazování, neboť předložil daňové přiznání i účetnictví. Žalovaný i správce daně však označili žalobcovo účetnictví za nevěrohodné, aniž by pro to měli jakékoli relevantní důvody. Dílčí nedostatky účetnictví nemohou způsobit nevěrohodnost a neprůkaznost účetnictví jako celku. Pokud finanční orgány dospěly k závěru, že je účetnictví zatíženo vadami, měly se pokusit tyto vady odstranit, resp. měly počkat, až tyto vady odstraní žalobce, jak bylo domluveno s úřední osobou. Žalobce nesouhlasí s tím, že by nepodání daňového přiznání za rok 2010 společně s nepublikací účetní závěrky mělo vliv na kontinuitu údajů uvedených v účetnictví roku 2011. Naopak tyto okolnosti na účetnictví roku 2011 nemají žádný vliv. Podle žalobce ani nevytvoření a nezveřejnění řádně sestavené účetní závěrky za rok 2011 nemá žádný vliv na

to, že mohla být daň stanovena dokazováním. Velké množství společností účetní závěrku nezveřejňuje (a to ani státní podniky).

5. Žalobce namítá, že vynaložené náklady byly řádně zaúčtovány (pronájem kontejnerů byl doložen objednávkou na pronájem kontejnerů a výdajovými pokladními doklady; výdaje na zprostředkování byly doloženy smlouvou a sdělením advokátky o převodu finančních prostředků). Žalobce tedy unesl své důkazní břemeno, neboť doložil evidenci pro stanovení daně dokazováním, zatímco finanční orgány věrohodnost ani průkaznost účetnictví nevyvrátily.
6. Podle žalobce navíc samotné neprokázání některých uplatněných daňových výdajů není důvodem k použití pomůcek. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2017, sp.zn. 2 Afs 160/2016.
7. Žalobce má také za to, že byla daňová povinnost stanovena v nepřiměřené výši (žalovaným dovozovaný zisk je nereálný, neboť nezohledňuje provizi za zprostředkování) a nebyla tak splněna druhá podmínka pro stanovení daně podle pomůcek. Daňová povinnost stanovená podle pomůcek činí cca 11 mil. Kč, zatímco daň stanovena dokazováním by činila necelých 5 mil. Kč. Správce daně podle žalobce nezohlednil výdaje, které musely být dosaženy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.7.2012, sp.zn. 8 Afs 71/2011).
8. Žalobce nesouhlasí s tím, že neměl právo účastnit se výběru pomůcek. Žalovaný nezohlednil žalobcovy připomínky ke zvoleným pomůckám. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

9. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Žalobce předně namítal, že nebyly naplněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, neboť správce daně neprokázal, že by účetnictví žalobce obsahovalo takové nedostatky, které by je činily nesprávným, neprůkazným nebo neúplným.
13. V daném případě došlo k vyměření daně podle pomůcek podle § 145 odst. 1 daňového řádu z toho důvodu, že žalobce ani přes výzvu správce daně nepodal řádné daňové přiznání.
14. Podle § 145 odst. 1 daňového řádu nebylo-li podáno řádné daňové tvrzení, vyzve správce daně daňový subjekt k jeho podání a stanoví náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně vyměřit daň podle pomůcek.

15. Uvedené ustanovení umožňuje správci daně vyměřit daň podle pomůcek v případě, že daňový subjekt má daňovou povinnost, a ani na výzvu správce daně nepodal ve stanovené lhůtě daňové přiznání. Podstatným zákonným předpokladem pro užití tohoto způsobu stanovení daně je tak doložení, že daňovému subjektu (alespoň nějaká) daňová povinnost svědčí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2005, sp.zn. 1 Afs 62/2004, publ. pod č. 610/2005 Sb., event. Baxa, J. a kol. Daňový řád. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s. 2011, s. 860). Zákonnost vyměření daně podle pomůcek je tedy dána jednak existencí daňové povinnosti daňového subjektu a nadto tím, že daňový subjekt nepodal daňové přiznání ani na výzvu správce daně.
16. Podmínky pro stanovení daně podle pomůcek jsou tak v tomto případě odlišné než při užití tohoto náhradního způsobu stanovení daňové povinnosti podle § 98 daňového řádu. Podle zmíněného § 98 daňového řádu mohou být totiž užity pomůcky až v případě, nemohla-li být daňová povinnost stanovena dokazováním pro nesplnění některé ze zákonných povinností daňovým subjektem při dokazování. Stanovit daň dokazováním totiž předpokládá, že daňový subjekt podal daňové přiznání a dokazováním se prokazuje skutečnosti, které v daňovém přiznání subjekt sám tvrdil, uvedl, popř. měl uvést. Při provádění dokazování se pak uplatňuje důkazní břemeno a jeho přenášení mezi daňovým subjektem a správcem daně podle § 92 daňového řádu. Pokud však daňový subjekt daňové přiznání ani na výzvu správce daně nepodá, je stanovení daňové povinnosti dokazováním zpravidla pojmově vyloučeno, a daňový subjekt se tak vlastní vinou zbavuje možnosti prokázat základ daně a daň (byť i s nulovým daňovým základem a nulovou daní), neboť v takovém případě nemá co prokazovat, a správce daně případně co vyvracet.
17. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.7.2017, č.j. 6 Afs 224/2016-40, byla-li daň stanovena podle pomůcek z důvodu nepodání daňového přiznání, lze ve smyslu § 98 odst. 2 daňového řádu zohlednit jen takové výhody pro daňový subjekt, které byly známy již správci daně I. stupně, resp. plynou z dostupných informací využitelných ke kvalifikovanému odhadu správce daně I. stupně. Zkoumá-li odvolací orgán, zda se v případě stanovení daně podle pomůcek kvalifikovaný odhad správce daně I. stupně co možná nejvíce blíží realitě (čili zda byly použité pomůcky přiměřené), nemůže zohlednit doklady o výhodách svědčících daňovému subjektu předložené až v odvolacím řízení. Nepřiměřenost použitých pomůcek nelze odůvodňovat tím, že daňový subjekt následně přesně vyčíslí daňovou povinnost tak, jak to měl učinit již na výzvu správce daně I. stupně, a poukáže na rozdíly mezi takto určenou daňovou povinností a výší daně stanovenou správcem daně za použití pomůcek.
18. V daném případě není sporu o to, že žalobce daňovou povinnost k dani z příjmů za rok 2011 měl. Rovněž není sporu o to, že daňové přiznání nepodal ani na základě dodatečné výzvy správce daně. Důvody, kterými žalobce nepodání daňového přiznání ospravedlňuje (spory mezi akcionáři a pochybení prokuristy), jsou z hlediska aplikace § 145 daňového řádu nepodstatné. Navíc soud nepřehlédl, že daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za období roku 2011 podávána byla, stejně jako daňové přiznání k dani silniční za rok 2011. Namítá-li žalobce, že na něho nelze nahlížet jako na pasivního, neboť v roce 2015 se dohodl se správcem daně, že daňová přiznání podá, nic to nemění na tom, že na výzvu z prosince 2012 k podání daňového přiznání nijak nereagoval (patnáctidenní lhůta marně uplynula). Žalobcova situace je tak zcela jiná, než v případě, který řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.11.2014, č.j. 5 Afs 105/2013-29, neboť v tomto případě daňový subjekt brojil proti výzvě správce daně k podání daňového přiznání odvoláním, ve kterém

tvrdil, že není ve vztahu k této dani jejím plátcem a není tedy povinen daňové přiznání podat. Právě v tom shledal Nejvyšší správní soud nesplnění podmínky, že by byl daňový subjekt nečinný. Ve věci posuzované nyní však žalobce na výzvu nezareagoval nijak a až po téměř třech letech se k podání daňového přiznání vyjádřil žalobcův zástupce k dotazu správce daně. Navíc ze spisu neplyne, že by se žalobce se správcem daně v roce 2015 „dohodl“, nýbrž že k dotazu správce daně zástupce žalobce dne 15.10.2015 sdělil, že daňové přiznání podá podle podkladů, které mu poskytnou „zástupci žalobce“. Jestliže tak ale neučinil po dobu delší než jeden měsíc, nelze správci daně vyčítat, že více neotálel a daň stanovil podle pomůcek.

19. Zdejší soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by jedinou pomůckou bylo jeho účetnictví, které bylo úplné. Naopak, jak plyne ze spisu, správce daně si jako pomůcky opatřil daňová přiznání žalobce k dani z přidané hodnoty za období roku 2011, vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za rok 2011, daňové přiznání k dani silniční za rok 2011, daňová přiznání k dani z příjmů právnických osob za období 2007 až 2009. Pokud šlo o účetnictví, které žalobce předložil až v odvolacím řízení, tak to shledal správce daně neúplným a neprůkazným. Nikoli však pouze z toho důvodu, že účetní závěrka nebyla zveřejněna v obchodním rejstříku (což jistě automaticky neznamená, že je účetnictví neúplné), nýbrž i z toho důvodu, že předložená účetní sestava „Rozvaha analyticky“ ze dne 14.12.2015 nekořespondovala s ostatními účetními sestavami a že účetní zápisy, které představovaly podstatnou část uplatněných výdajů, byly zaúčtovány pouze na základě interních dokladů a nebyly doloženy prvotními doklady. Jednalo se o zápisy týkající se provize za zprostředkování LEREIS a pronájmu kontejnerů od Stanislava Morice.
20. Pokud žalobce namítá, že pronájem kontejnerů byl doložen objednávkou na pronájem kontejnerů a výdajovými pokladními doklady a že výdaje na zprostředkování byly doloženy smlouvou a sdělením advokátky o převodu finančních prostředků, nelze s ním souhlasit, že tím doložil skutečné vynaložení těchto nákladů. Zdejší soud se plně ztotožňuje se žalovaným, který v bodu 38 a násl. napadeného rozhodnutí srozumitelně uvedl důvody, pro které předložené doklady nepovažuje za dostatečné k tomu, aby mohlo být účetnictví považováno za úplné a prokazatelné. V daném případě nelze přehlédnout rovněž to, že účetnictví a dodatečné daňové přiznání žalobce předložil až v odvolacím řízení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2017, č.j. 6 Afs 224/2016-40).
21. Jistě lze souhlasit se žalobcem v tom, že samotné neprokázání některých uplatněných daňových výdajů není důvodem k použití pomůcek. V daném případě však nebyly použity pomůcky proto, že by žalobce neprokázal některé uplatněné výdaje, nýbrž proto, že žalobce nepodal daňové přiznání ani v dodatečné lhůtě stanovené správcem daně a nepředložil úplné a průkazné účetnictví (a to ani v odvolacím řízení). Zdejší soud souhlasí se žalovaným, že nebylo namístě, aby žalobce vyzýval k odstraňování vad účetnictví. Správce daně totiž k předložení bezvadného účetnictví žalobce vyzval poté, co žalobce v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru uvedl, že účetnictví má k dispozici. Není přitom povinností správce daně vyzývat daňový subjekt opakovaně, tím spíše ne v odvolacím řízení. Ostatně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14.4.2009, č.j. Afs 76/2007-48, zdůraznil, že je to „řízení před správcem daně I. stupně, které slouží ke zjištění skutečného stavu věci - k provedení dokazování či k určení pomůcek. Základem nalézání skutkového stavu, a tedy i určení způsobu stanovení daně, je vždy řízení před orgánem

prvostupňovým. Je to také daňový subjekt, jehož aktivita a předložené doklady určují, jakým způsobem bude daň stanovena. Řízení před odvolacím orgánem je pak řízením jen odstraňujícím vady, jichž se správce daně prvního stupně dopustil“.

22. Správce daně se vyslovil i k tomu, že se mu nepodařilo najít srovnatelný subjekt. Důvodem byla skutečnost, že žalobce obdržel výnos z prodeje nemovitostí ve výši 78 mil. Kč. Byť jistě lze souhlasit se žalobcem v tom, že mohou existovat daňové subjekty, které obdobnou částku za prodej nemovitostí ve shodném zdaňovacím období získaly, nelze vyloučit, že se nebude jednat o subjekty, které lze považovat za srovnatelné ve vztahu k žalobci. V daném případě navíc správce daně uvedl, že se mu srovnatelný subjekt nalézt nepodařilo a nelze tedy souhlasit se žalobcem, že by se o to správce daně nepokusil. Rovněž nelze pominout, že není povinností správce daně při stanovení daně podle pomůcek vždy nalézt srovnatelný daňový subjekt. Jak ostatně uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2016, č. j. 4 Afs 87/2015 – 29, pro použití pomůcek nelze stanovit „žádný algoritmus či pravidlo, záleží vždy na konkrétním skutkovém stavu“. Zdejší soud tedy neshledal žádné pochybení v tom, že správce daně nenalezl srovnatelný subjekt.
23. Nelze přitom souhlasit se žalobcem ani v tom, že byla daň stanovena kombinací dokazování a pomůcek
24. Způsob stanovení daně podle pomůcek je náhradním způsobem stanovení daně v případě, že ji nelze stanovit dokazováním. Pomůcky jsou kvalifikovaným odhadem základu daně a daně, provedeným pomocí výpočtu správcem daně, což ovšem neznamená, že správce daně nemůže při tomto postupu použít údaje z dokladů, které žalobce předložil a které nebyly zpochybněny. Správce daně tímto postupem usiluje o to, aby se jím vypočítané částky co nejvíce blížily skutečné realitě příjmů a výdajů daňového subjektu. Pomůcky jsou pouze podkladem pro kvalifikovaný odhad relevantních skutečností správcem daně známých informací o daňovém subjektu, jiných osobách, o poměrech na trhu či v určité lokalitě, a nemohou tak zachytit ekonomickou realitu daňového subjektu věrněji nežli daň vyměřená dokazováním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2006, č.j. 2 Afs 207/2005-55, č. 1472/2008 Sb. NSS).
25. Jak je uvedeno výše, v daném případě byla jako pomůcky použita daňová přiznání a část žalobcova účetnictví. Skutečnost, že správce daně použil jako pomůcku i část žalobcova účetnictví, však neznamená, že byla daň stanovena dokazováním. Toto účetnictví totiž nebylo jedinou pomůckou a správce daně tak nevyšel „výlučně“ jen z údajů zjištěných od žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2013, č.j. 7 Afs 96/2013-34). Možnost použít neúplného účetnictví daňového subjektu jako pomůcku, aniž by tím došlo ke stanovení daně kombinací pomůcek a dokazování, výslovně akceptoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15.5.2012, č.j. 2 Afs 8/2012-25. Zdejší soud tedy nesouhlasí ani s touto žalobní námitkou.
26. Žalobce dále namítá nepřiměřenou výši stanovené daně.
27. Je-li daň stanovena podle pomůcek, odvolací orgán zkoumá jednak to, zda daňový subjekt skutečně nesplnil některou ze svých zákonných povinností a nedostatek či absence důkazů neumožňuje stanovit daň dokazováním, a dále to, zda daň stanovená podle pomůcek je stanovena dostatečně spolehlivě (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18.3.2009, č.j. 1 Afs 6/2009-81, či ze dne 23.3.2007, č.j. 2 Afs 20/2006-90). Vady odvoláním napadeného rozhodnutí či postupu správce daně může odvolací orgán odstranit, a to jak v řízení o odvolání proti dani stanovené dokazováním, tak v řízení o odvolání proti dani

stanovené podle pomůcek. V odvolacím řízení je přípustná i změna způsobu stanovení daně a odvolací správce daně je oprávněn prvostupňové rozhodnutí změnit (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 76/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS). Žalovanému ani správnímu soudu v řízení o žalobě přitom nepřisluší přezkoumávat volbu a použití pomůcek správcem daně, pokud se správce daně pohyboval v mezích jemu svěřené správní úvahy, tedy pokud nepoužil zcela zjevně nesprávný či nelogický postup při stanovení daně, který by za pomůcku nebylo možné označit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2007, č.j. 8 Afs 128/2005-126, č. 1356/2007 Sb. NSS).

28. Je třeba zdůraznit, že daňový subjekt může v zásadě polemizovat pouze s výsledným určením daňové povinnosti, a je tedy povinen uvést, z jakých důvodů považuje základ daně stanovený podle pomůcek za zcela nepřiměřený, a své tvrzení podložit odpovídajícími důkazy. Námitkami daňového subjektu tak lze dosáhnout nápravy pouze jednoznačných excesů správce daně při použití pomůcek. Daňový subjekt nemůže soustředit svá tvrzení k prokázání špatného výběru pomůcek, nýbrž ke skutečnosti, že výsledná daňová povinnost, která mu byla stanovena, je v hrubém nepoměru s tou, která mu měla být, byť odhadem, stanovena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2007, č.j. 9 Afs 28/2007-156, či ze dne 26.11.2015, č.j. 9 Afs 20/2015-49).
29. Žalobce nepřiměřenou výši daně spatřuje v tom, že žalovaným dovozovaný zisk je nereálný, neboť nezohledňuje provizi za zprostředkování. Ani s tím však zdejší soud souhlasit nemůže. provize za zprostředkování totiž podle zdejšího soudu není „takovým výdajem, který by musel být pro dosažení příjmů zcela logicky vynaložen“, jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.7.2012, sp.zn. 8 Afs 71/2011, na který odkazuje žalobce. Jestliže žalobce spatřuje nepřiměřenost v tom, že daňová povinnost stanovená podle pomůcek činí cca 11 mil. Kč, zatímco daň, kterou vyčíslil žalobce v dodatečném daňovém přiznání, by činila necelých 5 mil. Kč, je třeba poukázat na výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2017, č.j. 6 Afs 224/2016-40, podle něhož nepřiměřenost použitých pomůcek nelze odůvodňovat tím, že daňový subjekt následně (v odvolacím řízení) přesně vyčíslí daňovou povinnost tak, jak to měl učinit již na výzvu správce daně I. stupně, a poukazuje na rozdíly mezi takto určenou daňovou povinností a výší daně stanovenou správcem daně za použití pomůcek.
30. Důvodnou nelze shledat ani námitku žalobce, že měl mít právo účastnit se výběru pomůcek a žalovaný měl zohlednit jeho připomínky ke zvoleným pomůckám. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.5.2012, č.j. 2 Afs 8/2012-25, určení pomůcek je zcela v pravomoci správce daně, který je vázán pouze povinností, aby jimi byla daňová povinnost zjištěna co nejpresněji, a dále ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2006, č.j. 2 Afs 207/2005 – 55 (publ. pod č. 1472/2007 Sb. NSS) musí dbát na to, aby užití pomůcky měly racionální povahu. Daňový subjekt tedy ztrácí své oprávnění aktivně svými návrhy ovlivnit stanovení daně. Ve vztahu k pomůckám může pouze namítat, že se jedná o pomůcky, které uvedeným požadavkům na racionalitu a na vztah k daňové povinnosti nedostojí. Námitky žalobce jsou však v tomto směru nekonkrétní a ke zpochybnění pomůcek nestačí. Správce daně tedy nebyl povinen prověřovat užití pomůcky, pokud proti konkrétní z nich nebyly vzneseny akceptovatelné námitky; ostatně ani účinné zpochybnění jedné z nich neznamena, že vadami trpí i

všechny ostatní. Prověření správnosti užitých pomůcek není součástí důkazní povinnosti správce daně. Žalovaný v odvolacím řízení postupoval podle § 114 odst. 4 daňového řádu a byl tedy povinen zkoumat pouze dodržení zákonných podmínek pro stanovení daně podle pomůcek, jakož i přiměřenost užitých pomůcek. V rámci této přiměřenosti užitých pomůcek by jistě musel posoudit konkrétní námitku proti určité pomůcce; žalobce však v žalobě neuvádí, jaké konkrétní připomínky žalovaný nezohlednil. Žalovaný není povinen prověřovat jednotlivé pomůcky užívané správcem daně, pokud jde o zákonné a přiměřené pomůcky. V daném případě ze spisu neplynou poznatky, že by užívané pomůcky nedostály požadavkům na ně kladeným. Ani tato námitka tak nebyla shledána důvodnou.

31. Zdejší soud tak neshledal žádný uplatněný žalobní bod důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

32. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10.10.2019

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.